

„Ja det er nu ikke Alle, der i en saadan Tilværelse kan se et Ideal,“ bemærkede Fru Betty skarpt.

„Aa nej, deri har De netop fuldkommen Ret. Jeg mærker særdeles vel — og for hver Dag tydeligere — hvor haabløst det er at anprise Livets uskyldige Glæder i en lyrisk bevæget Tidsalder som vor, hvor man kun anerkender Yderlighederne — de æventyrlige Udskejelser eller den lamme fromme Askese — og i Grunden har lige meget tilovers for begge disse Standpunkter og derfor ogsaa idelig slingrer frem og tilbage imellem dem . . . fordi det er selve Yderligheden i dem, man respekterer. Kunde de Godtfolk endda blive enige om et enkelt, et fælles Ideal, skulde jeg endelig finde mig deri. Men der er for Tiden akkurat lige saa mange forskellige „Livssyn“ og Verdensopfattelser, som der er Personer, der gerne vil gøre sig bemærkede. Og det er just ikke vanskeligt at finde Ørenlyd for Profetier og nye, vidunderlige Sandheder i vore Dage. Luften er i det sidste halve Aarhundrede saaledes bleven opfyldt af Forjættelser og højtidelige Bebudelser, at ikke en sølle Skrædder kan rejse sig op i en Forsamling, gøre nogle dramatiske Dikkedarer med Armene og sige et Par lidt ualmindelige Taabeligheder, uden at Tilhørerne straks bliver indadvendte